

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ
ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ
ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ
ΥΠΟΘΕΣΗ ΑΡΒΑΝΙΤΗ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ
(Προσφυγή No 35450/02)
ΑΠΟΦΑΣΗ
ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ
16 ΙΟΥΝΙΟΥ 2005

Η απόφαση αυτή θα καταστεί τελεσίδικη σύμφωνα με τις προϋποθέσεις, που καθορίζονται στο άρθρο 44 παρ.2 της Σύμβασης. Μπορεί να υποστεί τυπικές τροποποιήσεις

Στην υπόθεση ΑΡΒΑΝΙΤΗ κατά της ΕΛΛΑΔΑΣ

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (Πρώτο Τμήμα), που συνεδριάζει σε συμβούλιο, το οποίο αποτελείται από :

κ. Λ. ΛΟΥΚΑΙΔΗ, Πρόεδρο

κ. Σ.Λ. ΡΟΖΑΚΗ

κ. Φ. ΤΟΥΛΚΕΝΣ

κα Ε. ΣΤΕΙΝΕΡ

κ. Κ. ΧΑΓΙΓΙΕΒ,

κ. Ντ. ΣΠΙΛΜΑΝ

κ. Σ.Ε. ΓΙΕΜΠΕΝΣ, Δικαστές και

κ. Μ.Σ. ΝΙΛΣΕΝ, Γραμματέα Τμήματος,

Αφού συσκέφθηκε σε συμβούλιο στις 26 Μαΐου 2005,
Εκδίδει την ακόλουθη απόφαση, που αποφασίσθηκε την
ημερομηνία αυτή :

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1.- Η υπόθεση ξεκίνησε με προσφυγή (No 35450/02) κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας, την οποία υπήκοος του εν λόγω Κράτους ο κ. Σπυρίδων ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ («προσφεύγων») εισήγε ενώπιον του Δικαστηρίου στις 19 Σεπτεμβρίου 2002, δυνάμει του άρθρου 34 της Σύμβασης για την Προστασία των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών («η Σύμβαση»).

2.- Η Ελληνική Κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπείται από τους εντεταλμένους αντιπροσώπους της κ. Μ. ΑΠΕΣΟ, Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους και κ. Ι. ΜΠΑΚΟΠΟΥΛΟ, Εισηγητή του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

3.- Στις 29 Μαρτίου 2004, το Δικαστήριο αποφάσισε να κοινοποιήσει το παράπονο σχετικά με τη διάρκεια της διαδικασίας στην Κυβέρνηση. Επικαλούμενο το άρθρο 29 παρ. 3 της Συνθήκης, αποφάσισε να αποφανθεί ταυτόχρονα επί του παραδεκτού και της ουσίας.

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΥ

4.- Ο προσφεύγων γεννήθηκε το 1931 και διαμένει στη Γλυφάδα.

5.- Ο προσφεύγων είναι ιδιοκτήτης οικοπέδου, που βρίσκεται στην Κέρκυρα. Το 1989, το Κράτος πρόέβη στην απαλλοτρίωση, για τις ανάγκες του στρατού, επιφάνειας 160 εκταρίων στο νησί της Κέρκυρας συμπεριλαμβάνοντας την ιδιοκτησία του προσφεύγοντας. Κατά τη διαδικασία καθορισμού οριστικής τιμής αποζημίωσης της απαλλοτρίωσης ενώπιον των πολιτικών δικαστηρίων, ο προσφεύγων δήλωσε ενώπιον του αρμόδιου πολιτικού δικαστηρίου, ότι ήταν ιδιοκτήτης επιφάνειας 6.650 m². Κατέθεσε για το σκοπό αυτό απόσπασμα του κτηματολογικού χάρτη, που πιστοποιεί ότι ήταν ο

ιδιοκτήτης των αγροτεμαχίων, για τα οποία ζητούσε την εν λόγω αποζημίωση.

6.- Το 1994, με δικαστική απόφαση αναγνωρίσθηκε κάτοχος της εν λόγω αποζημίωσης.

7.- Στις 12 Ιουνίου 1996, οι ιδιοκτήτες γειτονικού οικοπέδου κατέθεσαν μήνυση κατά του προσφεύγοντα για αισχροκέρδεια ενώπιον του δικαστηρίου. Υποστήριζαν ότι ήταν οι πραγματικοί ιδιοκτήτες τμήματος του οικοπέδου για το οποίο ο προσφεύγων είχε αποζημιωθεί. Κατά συνέπεια, ισχυρίζονταν ότι ο προσφεύγων εξαπάτησε το δικαστήριο με το να παρουσιασθεί σαν ιδιοκτήτης του εν λόγω αγροτεμαχίου.

8.- Στις 11 Οκτωβρίου 1996, ο Εισαγγελέας Πλημμελειοδικών της Κέρκυρας διέταξε την έναρξη προανάκρισης.

9.- Στις 9 Ιουλίου 1999, ο Εισαγγελέας Πλημμελειοδικών της Κέρκυρας παρέπεμψε τον προσφεύγοντα ενώπιον του Πλημμελειοδικείου Κερκύρας. Το παραπεμπτικό βούλευμα κοινοποιήθηκε στον προσφεύγοντα την 1^η Οκτωβρίου 1999.

10.- Στις 11 Οκτωβρίου 1999 ο προσφεύγων προσέφυγε κατά του προαναφερομένου βουλεύματος.

11.- Στις 22 Νοεμβρίου 1999 η προσφυγή του απορρίφθηκε από τον Εισαγγελέα Εφετών της Κέρκυρας (πράξη Νο 32/1999).

12.- Η συνεδρίαση ενώπιον του Πλημμελειοδικείου Κερκύρας, η οποία είχε αρχικά καθορισθεί για τις 13 Ιανουαρίου 2000, αναβλήθηκε πέντε φορές. Ο προσφεύγων, ο οποίος υποφέρει από καρκίνο, εξέθεσε τη σοβαρότητα της κατάστασης της υγείας του ενώπιον του Πλημμελειοδικείου σε κάθε επανάληψη τη δίκης. Επικαλέσθηκε ότι ήταν υποχρεωμένος να πηγαινοέρχεται ανάμεσα στην Αθήνα και στην

Κέρκυρα σε κάθε αναβολή. Σύμφωνα με τον προσφεύγοντα, οι αιτήσεις επιτάχυνσης της διαδικασίας απορρίφθηκαν σιωπηρά.

13.- Η υπόθεση δικάστηκε τελικά χώρα στις 16 Μαρτίου 2001. Το Πλημμελειοδικείο της Κέρκυρας έκρινε τον προσφεύγοντα ένοχο για την παράβαση για την οποία κατηγορείται και τον καταδίκασε σε ποινή φυλάκισης δύο ετών (απόφαση Νο 798/2001). Την ίδια ημέρα, ο προσφεύγων άσκησε έφεση κατά της απόφασης αυτής. Η έφεσή του είχε ανασταλτικό αποτέλεσμα.

14.- Στις 20 Μαΐου 2002, το Εφετείο της Κέρκυρας αθώωσε οριστικά τον προσφεύγοντα (απόφαση Νο 328/2002).

ΕΠΙ ΤΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

I.- ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΡΑΒΑΣΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6 § 1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΗ ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑΣ

15.- Ο προσφεύγων ισχυρίζεται, ότι η διάρκεια της διαδικασίας αφήφησε την αρχή της «λογικής προθεσμίας», όπως προβλέπεται από το άρθρο 6 παρ.1 της Σύμβασης, το οποίο διατυπώνεται με τον ακόλουθο τρόπο :

«Παν πρόσωπο έχει δικαίωμα, όπως η υπόθεσίς του δικασθή (...) εντός λογικής προθεσμίας, υπό δικαστηρίου (...), το οποίον θα αποφασίσει (...) αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του αστικής φύσης (...)».

16.- Η Κυβέρνηση αντιτίθεται στην άποψη αυτή. Υποστηρίζει κατ' αρχήν ότι η επίδικη περίοδος ξεκίνησε την 1^η Οκτωβρίου 1999, ημερομηνία κατά την οποία το παραπεμπτικό βούλευμα κοινοποιήθηκε στον προσφεύγοντα. Επιπλέον, η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι η διάρκεια της διαδικασίας δεν ήταν υπερβολική και ότι τα δικαστήρια αποφάνθηκαν μέσα σε λογικές προθεσμίες.

17.- Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι η έννοια της «κατηγορίας» σε ποινικά θέματα έχει αυτόνομο χαρακτήρα. Μπορεί να

καθορισθεί σαν «η επίσημη κοινοποίηση προερχόμενη από την αρμόδια αρχή της μομφής ότι διαπράχθηκε ποινική παράβαση», ιδέα που αντιστοιχεί επίσης στην έννοια των «σημαντικών επιπτώσεων πάνω στην κατάσταση» του υπόπτου (*ΕΚΛΕ κατά Γερμανίας*, απόφαση 15 Ιουλίου 1982, σειρά A No 51, σελ. 33 παρ. 73). Σε ποινικά θέματα, η «λογική προθεσμία» του άρθρου 6 παρ.1 ξεκίνησε από τη στιγμή που ένα πρόσωπο βρίσκεται «κατηγορούμενο». Μπορεί να πρόκειται για ημερομηνία, που προηγείται της ανάθεσης της διαδικασίας απόφασης, αυτές κυρίως της σύλληψης, της κατηγορίας και της έναρξης της προανάκρισης» (*ΧΟΖΕΕ κατά Κάτω Χωρών*, απόφαση της 22 Μαΐου 1998, *Συλλογή Αποφάσεων* 1998 – III, σελ. 1100 παρ. 43 και *ΔΙΑΜΑΝΤΙΔΗΣ κατά Ελλάδας*, No 60821/00, παρ. 20, 23 Οκτωβρίου 2003). Στην περίπτωση αυτή προκύπτει, ότι η εν λόγω περίοδος ξεκίνησε στις 11 Οκτωβρίου 1996, ημερομηνία κατά την οποία ο Εισαγγελέας Πλημμελειοδικών της Κέρκυρας διέταξε την έναρξη της προανάκρισης κατά του προσφεύγοντα και ολοκληρώθηκε στις 20 Μαΐου 2002 με την απόφαση του Εφετείου Κερκύρας. Διήρκεσε, λοιπόν, πέντε χρόνια και επτά μήνες περίπου και για τους δύο βαθμούς δικαιοδοσίας.

A.- ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΚΤΟΥ

18.- Το Δικαστήριο διαπιστώνει, ότι το παράπονο αυτό δεν είναι προφανώς αβάσιμο, σύμφωνα με το άρθρο 35 παρ.3 της Σύμβασης. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι αυτό δεν προσκρούει σε κανένα άλλο λόγο απαράδεκτου.

B.- ΕΠΙ ΤΗΣ ΟΥΣΙΑΣ

19.- Το Δικαστήριο υπενθυμίζει, ότι ο λογικός χαρακτήρας της διάρκειας της διαδικασίας εκτιμάται σύμφωνα με τα περιστατικά της υπόθεσης και τα κριτήρια, που καθιερώνονται από τη νομολογία του, ιδιαίτερα την πολυπλοκότητα της υπόθεσης, τη συμπεριφορά του προσφεύγοντα και αυτή των αρμοδίων αρχών (βλ. μεταξύ άλλων,

ΠΕΛΙΣΣΙΕ και ΣΑΣΣΙ κατά ΓΑΛΛΙΑΣ (GC), No 25444/94, § 67, CEDH 2000 – VII).

20.- Το Δικαστήριο επεξεργάσθηκε κατ' επανάληψη υποθέσεις, που αφορούν ζητήματα παρόμοια με αυτό της εν λόγω περίπτωσης και διαπίστωσε παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης (βλ. προαναφερόμενη υπόθεση *ΠΕΛΙΣΣΙΕ και ΣΑΣΣΙ*)

21.- Αφού εξέτασε όλα τα στοιχεία, που του προσκομίσθηκαν, το Δικαστήριο εκτιμά, ότι η Κυβέρνηση δεν προέβαλε κάποιο γεγονός ή επιχείρημα, που μπορεί να οδηγήσει σε διαφορετικό συμπέρασμα στην παρούσα περίπτωση. Στην πραγματικότητα, το Δικαστήριο παρατηρεί, ότι η υπόθεση δεν ήταν πολύπλοκη και ότι η αργοπορία της διαδικασίας προκύπτει από τη συμπεριφορά των δικαστηρίων, που επιλήφθηκαν. Στο σημείο αυτό, το Δικαστήριο αναφέρει, κυρίως, ότι η συνεδρίαση ενώπιον του Πλημμελειοδικείου Κερκύρας αναβλήθηκε πέντε φορές, παρά την κατάσταση της υγείας του προσφεύγοντα και των αιτήσεών του επιτάχυνσης της διαδικασίας.

22.- Με βάση τη νομολογία του στο θέμα αυτό και λαμβάνοντας υπόψη τις προαναφερόμενες εκτιμήσεις, το Δικαστήριο εκτιμά, ότι στη συγκεκριμένη περίπτωση η διάρκεια της επίδικης διαδικασίας είναι υπερβολική και δεν ανταποκρίνεται στην απαίτηση της «λογικής προθεσμίας».

Κατά συνέπεια, υπάρχει παραβίαση του άρθρου 6 § 1.

II.- ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6 ΠΑΡ. 1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΙΣΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑΣ

23.- Ο προσφεύγων παραπονιέται με βάση το άρθρο 6 παρ.1 της Σύμβασης για την ισότητα της διαδικασίας ενώπιον του Πλημμελειοδικείου Κερκύρας. Υποστηρίζει, ότι το Πλημμελειοδικείο δεν έλαβε υπόψη αποδεικτικά στοιχεία της αθωότητάς του. Επιπλέον, ισχυρίζεται ότι τόσο ο εισαγγελέας όσο και οι δικαστές δεν προέβησαν

στη σωστή εκτίμηση των αποδείξεων, που κατατέθηκαν από αυτόν και τον πολιτικό ενάγοντα.

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΚΤΟΥ

24.- Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι ο σεβασμός των απαιτήσεων της δίκαιης δίκης πρέπει να εξετασθεί με βάση το σύνολο της διαδικασίας (*ΕΝΤΟΥΑΡΝΤΣ κατά Ηνωμένου Βασιλείου*, απόφαση της 16 Δεκεμβρίου 1992, σειρά Α Νο 247-B, σελ. 34 – 35 παρ. 34, *ΣΤΑΝΦΟΡΝΤ κατά Ηνωμένου Βασιλείου*, απόφαση της 23 Φεβρουαρίου 1994, σειρά Α Νο 282-A, σελ. 10 παρ. 24). Στην περίπτωση αυτή, το Δικαστήριο αναφέρει ότι η διαδικασία για την οποία παραπονιέται ο προσφεύγων ολοκληρώθηκε με την αθώωσή του. Το Δικαστήριο παρατηρεί στο θέμα αυτό ότι ένα ανώτερο δικαστήριο μπορεί να αποκαταστήσει την παραβίαση μιας εκ των διατάξεων της Σύμβασης. Είναι συγκεκριμένα ο λόγος της ύπαρξης του κανόνα εξάντλησης των εσωτερικών ενδίκων μέσων, που αναφέρονται στο άρθρο 35 παρ.1 της Σύμβασης (βλ. μεταξύ άλλων *ΖΑΡΜΑΚΟΥΠΗΣ και ΣΑΚΕΛΛΑΡΟΠΟΥΛΟΣ κατά της Ελλάδας* (απόφαση) Νο 44741/98, 15 Ιουνίου 1999).

25.- Είναι, λοιπόν, αλήθεια, ότι ο προσφεύγων καταδικάσθηκε πρωτόδικα. Το Δικαστήριο θεωρεί ότι με την αθώωσή του από το Εφετείο, εξαφανίσθηκε οποιαδήποτε επιζήμια συνέπεια σχετικά με το θέμα αυτό.

26.- Κατά συνέπεια, πρέπει να απορριφθεί το μέρος αυτό της προσφυγής σε εφαρμογή του άρθρου 35 παρ.3 και 4 της Σύμβασης.

III.- ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6 ΠΑΡ.2 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

27.- Ο προσφεύγων παραπονιέται ότι δεν επωφελήθηκε, κατά τη διάρκεια της διαδικασίας ενώπιον του Πλημμελειοδικείου Κερκύρας της προστασίας της αρχής του τεκμηρίου της αθωότητας. Επικαλείται το ακόλουθο άρθρο 6 παρ.2 της Σύμβασης :

«Παν πρόσωπο κατηγορούμενον επί αδικήματι τεκμαίρεται ότι είναι αθώον μέχρι της νομίμου αποδείξεως της ενοχής του»

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΚΤΟΥ

28.- Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι το τεκμήριο της αθωότητας, που επικυρώνεται από την παράγραφο 2 του άρθρου 6 αναφέρεται ανάμεσα στα στοιχεία της δίκαιης ποινικής δίκης, που απαιτείται από την παράγραφο 1 της ίδιας διάταξης. Κατ' αρχήν, η εγγύηση αυτή αγνοείται, αν η δικαστική απόφαση, που αφορά έναν κατηγορούμενο, αντανακλά το συναίσθημα, ότι είναι ένοχος, ενώ η ενοχή του δεν αποδείχθηκε νόμιμα εκ των προτέρων (μεταξύ άλλων *ΛΑΒΕΝΤΣ κατά Λετονίας*, No 58442/00, παρ. 125-126, 28 Νοεμβρίου 2002. Στην περίπτωση αυτή, δεν προκύπτει από τη δικογραφία προσβολή της αρχής του τεκμηρίου της αθωότητας, καθόσον ο προσφεύγων αθωώθηκε κατά το πέρας της επίδικης διαδικασίας.

29.- Κατά συνέπεια, το μέρος αυτό της προσφυγής πρέπει να απορριφθεί σε εφαρμογή του άρθρου 35 παρ. 3 και 4 της Σύμβασης.

IV.- ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΝΘΗΚΗΣ

29.- Σύμφωνα με το άρθρο 41 της Συνθήκης,
«Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Σύμβασης ή των Πρωτοκόλλων της και αν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλόμενου Μέρους δεν επιτρέπει παρά μόνο ατελή εξάλειψη των συνεπειών της παραβίασης αυτής, το Δικαστήριο χορηγεί, εφόσον είναι αναγκαίο, στον παθόντα δίκαιη αποζημίωση».

A.- ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΗ

31.- Ο προσφεύγων ζητά το ποσό των € 23.740 για την υλική ζημία και τα δικαστικά έξοδα και ειδικότερα, € 12.000 για τα ταξίδια, που έπρεπε να πραγματοποιήσει ανάμεσα στην Αθήνα και στην Κέρκυρα, για να παρουσιασθεί στις δικασίμους ενώπιον των εσωτερικών

δικαστηρίων και € 11.740 για τον εξώδικο συμψηφισμό, που συνάφθηκε με τον πολιτικό ενάγοντα, που αφορά την ακριβή επιφάνεια των οικοπέδων τους. Δεν προσκομίζει κάποιο σχετικό τιμολόγιο. Για ηθική βλάβη ο προσφεύγων ζητά € 12.000

32.- Η Κυβέρνηση εκτιμά ότι η διαπίστωση της παραβίασης θα αποτελούσε από μόνη της δίκαιη επαρκή ικανοποίηση. Επιπλέον, για ότι αφορά το ποσό, που ζητείται λόγω του εξώδικου συμβιβασμού, που συνάφθηκε ανάμεσα στον προσφεύγοντα και τους αντίδικους, η Κυβέρνηση επιβεβαιώνει ότι αυτό δεν έχει σχέση αιτιότητας με την εν λόγω ποινική διαδικασία.

33.- Το Δικαστήριο θεωρεί ότι δεν υπάρχει σχέση αιτιότητας ανάμεσα στην ισχυριζόμενη υλική ζημία και τη διάρκεια της διαδικασίας. Κατά συνέπεια, η ζημία αυτή δεν αποδείχθηκε και η αίτηση, καθόσον την αφορά, πρέπει να απορριφθεί. Επιπλέον, ο προσφεύγων δεν προσκομίζει τιμολόγιο για τις δαπάνες και τα δικαστικά έξοδα, που πραγματοποίησε, για να παρουσιασθεί ενώπιον των εσωτερικών δικαστηρίων. Πρέπει, λοιπόν, να απορριφθεί η αίτησή του και στο σημείο αυτό, επίσης.

33.- Το Δικαστήριο εκτιμά, επίσης, ότι ο προσφεύγων υπέστη σίγουρη ηθική βλάβη σε ό,τι αφορά το δικαίωμά του να δικαστεί η υπόθεσή του μέσα σε λογική προθεσμία, το οποίο δεν δικαιολογεί επαρκώς η διαπίστωση της παραβίασης της Σύμβασης. Με βάση τους παραπάνω συλλογισμούς, το Δικαστήριο αποφασίζοντας με δίκαιη κρίση, με βάση το άρθρο 41, χορηγεί στον προσφεύγοντα το ποσό των € 4500 για το λόγο αυτό, πλέον φόρων επί του ποσού αυτού.

B.- ΤΟΚΟΙ ΥΠΕΡΗΜΕΡΙΑΣ

35.- Το Δικαστήριο κρίνει κατάλληλο να βασίσει τα επιτόκια των τόκων υπερημερίας στο οριακό επιτόκιο δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, αυξημένο κατά τρεις ποσοστιαίες μονάδες.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ
ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΟΜΟΦΩΝΑ

1. *Κηρύσσει* την προσφυγή δεκτή σχετικά με το παράπονο, που συνδέεται με την υπερβολική διάρκεια της διαδικασίας και απαράδεκτο κατά το επιπλέον
2. *Αποφαίνεται* ότι υπάρχει παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης
3. *Αποφαίνεται* ότι

- το εναγόμενο Κράτος πρέπει να καταβάλει στον προσφεύγοντα και σε διάστημα τριών μηνών από την ημέρα, που η απόφαση κατέστη οριστική σύμφωνα με το άρθρο 44 § 2 της Σύμβασης, το ποσό των € 4.500 για ηθική βλάβη, πλέον οποιοδήποτε ποσό, που θα μπορούσε να οφείλεται σαν φόρος για τα εν λόγω ποσά.
- από τη λήξη της εν λόγω προθεσμίας και μέχρι την καταβολή, το ποσό αυτό θα αυξηθεί με απλό επιτόκιο ίσο με το οριακό επιτόκιο δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, που εφαρμόζεται κατά την περίοδο αυτή, αυξημένο κατά τρεις ποσοστιαίες μονάδες.

4. *Απορρίπτει* την αίτηση δίκαιης ικανοποίησης για το επιπλέον.

Συντάχθηκε στα γαλλικά, μετά κοινοποιήθηκε γραπτώς στις 16 Ιουνίου 2005 σε εφαρμογή του άρθρου 77 §§ 2 και 3 του Κανονισμού.

Υπογραφές

Σορεν ΝΙΑΣΕΝ	Λουκής ΛΟΥΚΑΪΔΗΣ
Γραμματέας	Πρόεδρος